



mặt trời tim thấy
thanh tâm tuyền

Thanh Tâm Tuyền

Liên Đêm Mặt Trời Tìm Thấy

SÁNG TẠO xuất bản 1964

vietmessenger.com

Mai ↑

1.

Hồn thảo mộc giấc ngủ

Nằm mơ những ngôi sao mặt trăng

lá đan mắt ngõ

hôn vào môi vào má vào răng

những lời thơ rất cũ

gõ cửa trái tim nàng

2.

Mùa hè lên tiếng cười trong bàn tay nước suối

mùa tóc mun

đẹp những khu rừng không bóng cây

3.

Em hoàng hôn trút áo

ngực gọi đêm về

vì còn đôi đá sỏi

cần lửa hôn gót chân

hành động tàn nhẫn

sao vỡ trên môi

Cỏ ↑

Em bao giờ là thiên nhiên

anh cúi đầu xuống ngực

dòng mưa sắc lá

đau môi

Cỏ của hoa và hoa của cỏ

những ngón tay những gót chân những nụ cười
nắng tháng ba mưa tháng bảy sương tháng chín
cho thơm đường hôm nay đến sớm mai

hôn từ những ngày dài tội lỗi

chưa quên

Gai trắng con người mở mù loà

hơi đất nằm trong tóc

thèm muốn mỗi hàm răng

từng móng vuốt

đầy đồng xanh hoa nhiều màu một người
sống sót

Cỏ ơ cỏ kết thành lời

dàn nhạc huy hoàng

cô đơn

Giác vụng về

tia nhọn sáng

đừng rơi hoàng hôn cánh rừng đầy

những ngực thương nhau

không áo

vì cỏ dại rồi bờ

Chúng ta ôm thời gian trong suốt
chẳng phân vân
như mặt trời chuyện trò cùng lũ cỏ
như lá cây thầm ngã phủ vai trần
như tiếng tim thốt cười ngoài dĩ vãng

Nguyên ↑

Hãy quên hết trí nhớ. Em sẽ gặp lại thời
ấu thơ hay vĩnh viễn hay hải hùng. Em sẽ

nhìn người mình yêu là mặt cô đơn sau lúc
chết, bóng trắng trên phong cảnh, tinh cầu
bay thất lạc.

Hồn anh nghiêng xuống dưới chân em sâu.

Hãy tưởng tới vô vàn vi thể di động trong
không gian. Và nụ cười như sóng truyền,
mặt biển đón đưa lời nói vền vẹn là tiếng
kêu lưu luyến.

Thử về sâu lòng địa ngục.

Hãy đặt hết lên môi những lãnh đạm gầy

còn trong trí tuệ. Âm ảnh hiện hình là
chiếc hôn đầy như nước nguyên. Nhiệt tình
đóng băng không sợ hãi mùa xuân. Em
nhìn ra anh đó.

Có bao nhiêu quá khứ, có bao nhiêu tương
lai chưa bằng phút này.

Hãy nhìn anh rất lâu, thật lâu. Cho tia mắt
gỡ dần những hình bóng u hoài phủ trên
xác ướp. Thời gian quay tròn quanh nó rồi
tan vỡ. Khởi đầu bằng thời khắc của chúng
ta.

Từ chối ↑

Mang cơn đông trong một hồn đầy, những
nhớ thương cùng dĩ vãng. Chiều thu bay
cổ nhớ thành phố tươi cười, vườn cây
trái mương tràn sông, hoa điên cỏ dại.

Còn muốn sống như nguồn nước đổ, sao
em trả lời bằng bệnh viện mắt kín mưa
đêm?

Người ta muốn thay đổi. Từ một giọt đất
nồng lên nhựa cây lên mật hoa. Từ một
quãng tối tăm thành con chim trên ngực
áo, ở đây tiếng đập tim và hơi thở quyến
luyến cho đẹp những hình ảnh ôm ấp đắm
say mái tóc. Cuộc đời là một đứa trẻ con

bị hắt hủi sẽ lớn lên và người ta cần
thay đổi.

Trong cánh tay ôm của người tình lạnh lùng
bí mật như đêm khuya, em ngã vào để biết
mình nhảy qua hai bờ vực không.

Một thi sĩ nào đã nhủ: khi đặt một bàn tay
vào lòng một bàn tay thì hai bàn tay đã hoá
thành đôi chim sẻ. (nhưng đừng là những
bàn tay lạnh giá. Ôi, nổi chết)

Giữa sống và mình, giữa chết và mình không
ngăn cách đừng tìm kiếm. Đi vào đám đông,
ngủ cô đơn trên giường bệnh hay sẽ nằm
mãi mãi ngoài nghĩa địa vẫn chẳng có gì
khác lạ.

Đứa trẻ bị hắt hủi đòi được dong chơi
hè phố cùng người thân hay nằm giữa
cánh đồng đêm sao mùa hè mà ngó.

Chân lí ngây thơ là đứa trẻ đặt trái tim
lên bàn tay người và muốn mọi người bắt chước.

Hơi thở sẽ chuyển dời kẻ tình địch lạnh
lùng bí mật như đêm khuya lẫn lút ngoài
bãi trống – định luật tự nhiên êm như

một hơi thở ấm đầu tiên trở lại.

Bài thơ của thánh Giêng ↕

Con đường chưa ai tới

Màu hoa nào chưa ai trao nhau

Những nghĩa chữ còn hoang

Câu thề thốt lạ thường

Nơi không gian còn tiết trinh

Lửa ấm cho lời nói

Những đêm sao ở mắt nhìn

Bắt đầu từ trao tặng

Bắt đầu từ một lần hò hẹn

Cách nắm tay nghẹn ngào

Ngón tay âm thầm trò chuyện

Những bước chân thỏ rừng

Chạy trên cỏ sắc

Sợi tóc đen như một chuỗi cười

Trên chúm môi lá biếc

Những chòm hôn vội vàng

Làm những vì sao đổi ngôi

Anh muốn làm mới tình yêu

Thuở nhớ nhung chát ngất

Tưởng khoảng đường liên hành tinh

Giữa phố đông đón đợi

Những ước mơ hiền đi cùng mọi người
Trong vòng tay ôm xiết

Ý nghĩa những ước mơ

Những ảnh hình nghĩ chết

Anh phải làm mới tình yêu

Như sửa sang nhà cửa

Như xây dựng thành phố

Như vun bón ruộng vườn

Như nhìn vào vũ trụ

Khi thế giới vừa dựng

Sẽ mời mọc tình nhân

Khi mặt trời vừa thức

Đòi gặp mùa xuân

Cho làn mi lá ngủ

Cho khoé mắt biển sâu

Cho đôi hoa bát ngát

Bài thơ tình đã bỏ

Ngôn ngữ thiên nhiên của mọi tình duyên là một
Phải làm mới tình yêu

Coi chúng ta là những người thứ nhất
Trên trái đất này biết yêu nhau

Để những cặp tình nhân khác bắt chước
Để con cái sau này không khổ đau.

Nói về dĩ vãng ↑

Hỡi Liên những Liên và Liên

Làm thế nào để quên được nhau. Hạt mưa kia long lanh nỗi nhớ niềm từ biệt, hoàng hôn bàng hoàng màu khói nhạt. Hôm nay quê hương từ bỏ, anh đau đớn làm đũa con hoang đầu xó chợ.

Hỡi Liên những Liên và Liên

Dù một chút, đau thương, từ chối, tổ quốc ta chạy dài trên địa ngục, xoè mở hai bàn tay anh khóc đó – những ngón tay gầy trơ xương chôn. Con đường đi buổi chiều hấp hối, ôi buổi chiều sương mù.

Hỡi Liên những Liên và Liên

Anh muốn nghe một bài hát buồn – lời anh không thành điệu – muốn nghe một bản hát buồn. Thí dụ. Trưa nắng giữa ngã năm ngã sáu có chợ có ga, đường tàu mãi miết. Bóng tối lặng thinh em hát lên làm sao mà chịu đựng, hoa lá chia sầu. Một góc bàn anh hôn màu gỗ trống.

Hỡi Liên những Liên và Liên

Chẳng là anh nông cuồng kiếm tìm tổ quốc vậy em biết không. Mà tổ quốc ngàn đời nín thở vì trời thì xanh mà khổ đau nói sao cho hết. Chẳng là anh chót yêu em vậy em biết không? Mà khi yêu nhau, trong những đêm sao hằng hà, làm thế nào để quên được nhau.

Hỡi Liên những Liên và Liên

Chiều trên phi trường ↑

Chiều trên phi trường anh bỗng nhớ em, nhớ chuyến đi xa ước hẹn. Đây mùa xuân không đến, những đám cỏ hèn bên điện tích xi măng khô, bánh thép lăn nhanh thành chấn động cuồng điên, sự đổ vỡ của vô vàn ảo vọng, thuyền không gian chở người đến mùa đông tuyết giá đang già, anh ngồi lặng nhìn anh ở lại.

Bầu trời nắng như mầu bơ vơ, nắng nhiệt đới xoè bàn tay run rẩy.

Tiếng động cơ xô anh vào bầy, trên cát lầy lún mãi, tuổi thiếu niên chạy về nhảy múa trên tóc anh và gọi. Mà đã trồng những mặc cảm sum suê trên thân đơn, những rễ chùm ác nghiệt luôn tới não tuỷ mà, biết không một loài cây ăn thịt. Mà đã đội vòng gai nhọn trên đầu, máu tuôn, gai tằm độc làm rữa dần vô thức. Thôi mà hãy ôm khối lửa đỏ, định mệnh mà cừu địch, những hân hoan ngu tối cùng tự do khôn nạn.

Một lần anh hỏi em: nếu anh cho em một điều ước duy nhất trong một đời, em phải chọn? Trong hộp đêm vừa đủ gió lùa giả tháng mười ở quê hương đã mất, có tiếng hát sâu dày như quá khứ, giữa chúng ta, những người tình đã hắt hủi anh, những người tình em liệng vào quên lãng, anh dẫn em đi những vòng quanh quẩn ngoài hiện tại để em nhìn vào mộng, em đáp: em xin được đi xa.

Điều chẳng khi nào anh tưởng đến. Như tình yêu buổi ngày thơ em vẫn còn hối tiếc.

Anh biết trả lời sao? Bởi anh thường tự phụ hồn anh dài bằng vô cực năm ánh sáng cho dù mãi kiếp anh chẳng thể nào vượt hết. Bởi anh thường hổ thẹn khi nghĩ tổ quốc của riêng anh, người mẹ thất lạc anh tìm kiếm, sẽ không nhìn được mặt anh.

Ngày qua ngày, rồi em từ biệt, mang theo tình yêu còn sống sót của hai đứa, tấm chăn đơn của kẻ nghèo ngày đông tận, anh trần truồng, dòng suối cạn từ nguồn không hay biển khơi vẫn vô vập.

Anh đưa tiễn em, gửi theo những giấc mộng giấu kín hết đời, em lên đường và anh chỉ còn chân tay tẻ nhạt vô duyên như xứ sở tang thương vì bom đạn.

Chiều trên phi trường anh bỗng nhớ em, nhớ chuyến đi xa hẹn ước.
Không bao giờ nữa.

Một chỗ trên ô tô buýt ↑

Tặng Nguyễn

Buổi chiều vào chạt khoang xe. Đèn thấp lên.

Tiếng máy nổ bỗng thành tiếng cười dài

Mưa xuống bên ngoài, ngoài cửa sổ. Những bàn tay níu lấy vòng sắt lạnh

Mỗi ngày chúng ta đứng bên nhau không quen nhau

Thân mặt ngó lên mái tóc rối nền trời khuya

Ngó vào mắt hoang xa dòng sông không bờ

Sau một ngày làm việc em mơ về khói ám khuôn mặt riêng

Tôi nghĩ về cuộc đời thăm thẳm hàng ngày

Trên những thành ô tô buýt người ta xô chạm vô tình

Tôi bám chặt cửa xe xin một chân đứng

Nhớ đến chúng bạn: một người bên Xóm Cỏ một người ngoài Phú Thọ

Muốn gặp nhau mang cảm tình qua hai chặng đường len giữa đám ồn ào

Chuyến xe buýt chạy trong buổi chiều. Trời mưa, mưa ngoài châu thành

Không tìm thấy bến không đỗ lại

Vai áo đã ướt đầy

Tóc em rét mướt

Một ngày mới bắt đầu với tờ báo phát hành sớm gói trên tay

Xe còn chạy mưa hoài dòng sông hoang mắt bỏ cố níu lấy cửa xe

Nhưng chúng ta không kiếm được một lời nào mà nói

Bài hát buồn ↑

Tặng Ngọc-Dũng

Anh cần đốt điếu thuốc ấy

Vì có nụ cười sau làn khói

Với màu mắt em hoàng hôn màu áo em

Trong buổi chiều miền đồi núi

Điếu thuốc như một lời

Trao gửi chưa thành nghĩa

Như tên em hay tên loài hoa nào biết được
Anh sợ những ngôn ngữ bơ vơ

Khóm rừng quên dưới thung lũng

Bầy cỏ hoang ven đường

Mọc lên trong hồn anh đại dột

Sau những chiều động bão

Những ngày kín sương mù

Nhưng điều thuốc bỗng trở niềm hất hủi
Khói tím buồn

Vì chiều theo chân em sang bên kia đời
Nụ cười mang theo

Không rớt vì sao trên nền trời

Lần sau hàng thân cây cô đơn như mình anh
Màu áo nhòa tan

Còn tưởng ấy màu mắt lưu luyến

Em có biết sau lúc em từ biệt

Điều thuốc cháy trên môi như người bạn chết
Hơi nóng khô nhành củi gãy tàn

Em có biết em cúi nhìn vào trang sách
Những chữ hoa tưởng tượng bắt đầu

Nguồn nước dữ cuốn trôi vùi hận sầu đen tối
Chôn xuống đáy biển sâu

Rồi anh bước trên những chiều dốc lạnh
Con đường dài dài cánh tay người chết đuối
Cầu cứu thành phố bỏ trốn đâu

Căn nhà nào của em

Lưng đòi đầu rừng cuối đường mòn

Bên những chùm lửa ấm

Em có thấy hư vô đắp dưới mền tóc dày
Anh để mặc cỏ hoa ả nấu vào mắt anh
Cả thiên nhiên thở lên man mọi

Với hết tự do còn ở ngón tay ngón chân tóc
Với hết hồn thơ nghiền chặt giữa răng giữa xương tuỷ

Như loài rễ cây độc

Anh chọn tình yêu không

Điên như đá

Bao giờ ↑

Tặng Doãn Quốc Sỹ

Dù sao mai phòng triển lãm sẽ đóng cửa

(Rồi mở thêm lần nữa

Để làm gì)

Vứt mẩu thuốc cuối cùng xuống dòng sông
Mà lòng mình phơi trên kè đá

Con thuyền xuôi

Chiều không xanh không tím không hồng những ống khói tàu mệt lả

Ai xui rằng mùa măng chưa tới

Mà mùa về măng thôi chẳng ngọt

Vườn măng rừng thánng sáu đêm sâu

Muốn làm người học trò mười bảy tuổi
Đạp xe trên đường đồng

Bông mía trắng những căn nhà ngủ dưới cây
Sẽ thăm những bà con thân thuộc

Một người em hay một bà dì

Trời sẫm

Như mắt

Như ngõ hoang hồn này

Hôm nay

Nghe lời hát quen quen

Người đàn bà ấy mang tên

Lời từ biệt

Trên một sân ga vắng

Tiếng kèn trầm của một chuyến ô-tô-ray
Đầy dĩ vãng

Nếu đã đi từ Hà Nội xuống Hải Phòng hay sang Bắc Ninh
Nếu đã đi từ Saigon xuống Vĩnh Long hay lên Thủ Dầu Một
Chuyến xe vẫn chỉ thuộc một mình

Như kẻ say rót rượu lấy mà uống

Cho vui thêm cuộc hành trình

(Đúng rồi những người thù ghét thơ tôi ơi)
Cuộc hành trình hoàn toàn cô độc.

Dạ khúc [↑](#)

Anh sợ những cột đèn đổ xuống

Rồi dây điện cuốn lấy chúng ta

Bóp chết mọi hi vọng

Nên anh dìu em đi xa

Đi đi chúng ta đến công viên

Nơi anh sẽ hôn em đắm đuối

Ôi môi em như mật đắng

Như móng sắc thương đau

Đi đi anh đưa em vào quán rượu

Có một chút Paris

Để anh được làm thi sĩ

Hay nửa đêm Hanoi

Anh là thằng điên khùng

Ôm em trong tay mà đã nhớ em ngày sắp tới
Chiếc kèn hát mãi than van

Điệu nhạc gầy nít nhau tuyệt vọng

Sao tuổi trẻ quá buồn

như con mắt giận dữ

Sao tuổi trẻ quá buồn

như bàn ghế không bày

Thôi em hãy đứng dậy

người bán hàng đã ngủ sau quầy

anh đưa em đi trốn

những giày vò ngày mai

Sầu khúc [↑](#)

1.

Đêm về khuya tình đã vắng như màn trời
Này em đan cho anh những ảo tưởng

Với ngây thơ nào em còn sót

Ngày chưa lên gió cuồng trong hát hủi

Bạn bè chia tay ném bỏ lại cô đơn

Một mình anh mang nặng

Con đường quen anh bước vào con mắt ráo hoảnh
Và chua cay rơi lá rụng trên hè

Vùng biển đen dăng chòm anh tịch mịch

Nỗi đêm im bập bênh hòn đảo nổi

Bỗng trôi đi bàng hoàng

Hãy trối lại bằng tóc xoã như hồn em ngỡ ngác
Cây mãi miết không thừa rời lưu luyến
Đừng vội ném chuỗi cười xuống huyết lạnh
Trên môi anh cúi nhìn dấu tích mỗi sâu

2.

Anh chìa hai bàn tay khô héo

Nỗi tự do buồn phiền

Hai bàn tay những con đường cỏ cháy
Mùa hè thiêu đốt cả cô đơn

Em giữ lấy

Anh còn đâu ngoài nỗi chết ôm ghi

Trong bóng đen trơ trụi nơi vàm sông

Anh tìm kiếm

Tuổi ấu thơ hòn cù lao xa khuất

Và tình yêu như đám lau buồn

Và sông nước xoáy như tiếng cười thăm
Ở sau lưng ở trước mặt

Anh thả người trôi nổi

Toàn thân anh rũ liệt

Những loài rắn rết đĩa nhờm

Nâng niu như đồng loại

Anh vẫy hai bàn tay chơi với

Gửi lại niềm trong trắng sót thừa

Tặng phẩm đón hèn

Anh từ biệt

3.

Người con gái tóc dài

Đêm lạnh trên đầu núi

Trời sao chùng lãng quên

Câu chuyện tình ngần ngủi

Khúc romancero

Chàng gi-tan máu nóng

Nostalgic Blues

Chàng mọi đen lạnh lùng

Khúc xuân tình kĩ nữ

Là chiều nơi mắt em

Là chiều nơi nghĩa địa

Sầu nhỏ chôn chuyện tình

Đây là một bài ca

Kể rằng nàng đã chết

Đây là một bài ca

Kể rằng nàng đã sống

Cuộc đời như vết chém

Máu chảy xối từng hồi

Máu chảy mãi rồi ngừng

Thành lời than ri rĩ

Nàng hấp hối và chết

Như một bài ca thương

Khi đêm chạy trở lui

Người nào thổi harmonica

Tôi đến bằng mọi cách

Tiếng kèn khóc oà

Mưa bắn sân ga

Toa tàu hạng ba

Chuyến xe hàng ồm yếu

Thỏ mộ con ngựa già

Đường mòn đưa đến huyết

Đứa trẻ con thổi harmonica

Trong hoàng hôn tóc rối

Tiếng kèn khóc oà

Từ biệt nàng tôi hỏi

Em đã chết rồi chăng?

Trong quan tài nàng đáp

Ôi đất lạnh mưa băng

Tôi tìm thân chết hỏi

Nàng được tự do chăng?

Thân chết câm và điếc

Tôi nắm tóc bắt gặt đầu

Và trở về dương thế

Đêm nào em không ngủ

Cái chết vuốt ve môi em bằng những móng tay buốt sắc
Bầu trời sắp tan vào nước mắt

Bởi anh mang nhốt lời yêu đương trong đáy mùa đông
Và giấu ngọn lửa âm thầm huỷ thiêu kí ức

Em biết không? Em biết không?

Anh chối từ một nửa thế giới

Thế giới sương mù trong trí nhớ

Muốn chạm vào đỉnh nào bén nhọn của thân em
Anh đụng tới loài côn trùng kinh hoàng đang thở

Em biết không? Em biết không?

Trong ngục tù giam giữ những than van

Người ta kêu một mình

Thành tiếng động dừng dưng đồng sắt rỉ hoen rơi đổ

Não óc anh hàng chấn song nguyên rủa

Em biết không? Em biết không?

Khi em đi qua những đường phố giẫm nát những giấc mộng theo đòi
Hi vọng dội lên trong mọi hồi trống rỗng
Anh nắm hai bàn tay anh nhớ tàn lá về chiều
Khóc thờ ơ ngoài không trung

Em biết không? Em biết không?

Anh đốt dần xác thịt như cành mọn

Giữa chiều mùa đông ở đây trong cốt tuỷ

Tuyệt vọng trần trường

Anh mong em ngủ yên thân chết kiên nhẫn chờ trọn kiếp

Em biết không? Em biết không?

5.

Hắn bước ra giữa sân khấu diu theo một

bóng hình tưởng tượng. Không, một bóng hình trong suốt. Hắn gục đầu vào vai người ấy mà khóc, không nước mắt, chỉ thấy hai luồng khói đục thở ra theo lỗ mũi mờ mịt cả gian phòng làm sặc sụa khàn giả. Nhiều người cay chảy nước mắt nguyên rửa trò đùa vô ý thức. Mặt hắn bôi vôi trắng như tường môi hồng như trẻ con. Hắn nhăn nhó: tôi làm sao khóc được, lệ buồn có thể nhỏ,

như da mặt làm bằng vữa, tôi làm sao khóc được trên khuôn mặt bất động này. Nói xong hắn nhảy chân sáo, quần căng vào nhau mà không ngã xuống sàn trên chốc khán giả.

Một người la: trò hề mà nhạt lảm, mà phải ngã lộn mào như con vật nào thảm hại nhất cho tao cười với chứ. Hắn ngơ ngẩn, đứng im hai tay buông thõng, người ta cười, hắn không hiểu, người ta cười. Hốt nhiên người hắn bay lên lơ lửng và bơi trong không khí, hắn ném bỏ hết quần áo bốc mãi lên trần rồi biến mất.

Hắn lại chạy ra giữa sân khấu. Lần này hắn đứng về phía bóng hình trong suốt, đó là một người đàn bà, gục đầu vào vai tên hề bây giờ thành tượng tượng. Đó là một người đàn bà thật đẹp. Người đàn bà khóc, tên hề

đang đóng trò, khóc nức nở. Họ đang chia tay nhau, không thể nhìn thấy hai người cùng một lúc, họ ngăn cách nhau bởi chỉ có một người, người độc nhất là tên hề. Người đàn bà thở than ấy tên hề than thở. Đồ

ngu dốt khôn nạn, đồ kiêu căng hợm hĩnh.

Tên hề trở về vị trí của hắn, giờ tay xô mạnh người đàn bà đẹp đã hoá ra trong suốt. Hắn ra dấu với khán giả người đàn bà đã ngã, đang quỳ mọp níu chân hắn, hắn lấy chân đá hất, mặt ngừng lên lấy dáng thiếu nữ của đại đế Napoléon trong trận chiến Waterloo.

Người đẹp đang lết lại gần như con sên hèn yếu, hắn cầm lên tay và liệng vào buồng. Một con chim bay ra, con diều dũ tợn đáp xuống vai hắn, thân hắn nghiêng ngả như

một pho tượng mất đế. Hắn rút trong người lấy khẩu súng và bắn ngược lên vai, khẩu súng phun nước ướt hết hai gò má. Con di

điều bay lên, móng sắt lột tước y phục của tên hề, mỗ mỗ lấy mặt nạ. Tên hề hiện nguyên hình là Napoléon, Napoléon mắt môi đang khóc.

Mày chỉ là tên hề buồn, tên hề buồn nhất thế giới chẳng làm ai cười nổi.

6.

Như rừng cây trụi lá

Thở bằng cành khô

Cơn mộng hiền lành trở nên điên dại

Gỡ những làn tóc cháy

Nhìn vào mắt nhau

Con mắt thâm quầng như vết cắn

Trưa một màu Minh Châu

Trời hẹp hòi khôn kể

Phiêu lưu mãi là một nhà tù

Dãy tường câm chuyển động

Trên một triền vực sâu

Vũng nhỏ giữa bàn tay khô héo

Mang dấu tích tình yêu

Là những niềm bồi rối

Chút hương trong miệng đắng

Như Minh Châu còn đây.

7.

Anh trở thành giấc mộng

Đường cỏ hoang em trở về

Đáy huyết sâu hồn tóc cũ

Không ai biết chúng ta yêu nhau

Cuộc biệt li nơi hư không

Con mắt nào ngó thấy

Mỗi lời như ngọn lửa

Đốt những kỉ niệm tội lỗi

Anh bỏ trống hết cuộc đời

Những buổi chiều ban mai

Những nhớ nhung bầu trời

Những vuốt ve trên bàn tay

Âu yếm trên da mặt

Không gian trong tay ôm

Thời gian trong máu chảy

Anh bỏ trống hết mọi người

Những người đẹp như hi vọng

Những người thân như quê hương

Những kẻ thù một kiếp

Những bạn bè không rời

Em đã chết đã chết

Trong im lặng hết thảy

Hằng hà nổi trống không

Của đỉnh cùng tuyệt vọng

Ôi đêm nay đêm nay đêm nay

Lăn lộn cùng gai góc

Trong hốc đá tối tăm

Đón đau ghì lấy em

Anh chỉ là giấc mộng

Một mình em vẫn biết

Chúng ta đã yêu nhau

Rồi anh sẽ ném trả

Hết nước mắt hết giọng cười

Hết phách hồn trí tuệ

Cho rừng sâu lịch sử loài người

Đến gặp em chốn ấy

Trời mưa đông bao nhiêu ngày

Con đường băng thái dương

Khoảng chúng ta cách biệt.

Đêm ↑

Tặng Duy Thanh

1.

Những đêm nào chiến tranh đã quên

Con mắt đen niêm im lặng

Anh vẫn đi hoài trong thành phố

Cô đơn

Trưa nắng cháy

Vào sâu trong ghế lạnh

Với máu trong tim

Chảy nhanh như máy móc đau ốm

Ở cuối đêm

Em rũ tóc nói những lời mê sáng

Những ám hiệu

Của mặt biển đen không

Tình yêu tuyệt vọng

Anh xé tóc em cùng những cành lá chết
Mùa thu

Ghi thương tích nơi cườm tay

Khoá chặt

Anh xô ngã em từ chóp đỉnh hạnh phúc
Khuôn mặt vỡ tan

Như cẩm thạch

Như nước mắt

Như muôn đời

Không hối hận

Con đường anh phải đi một mình

Trần tròng dã thú

Đón anh ở cuối đường

Hố sâu vĩnh viễn

Không có em

Bên kia bức tường

Anh bị nhốt trong trại hủi

Tiếng ngàn năm em gọi

Yêu nhau hết một đời

Hết một đời chưa đủ

Còn kiếp nào gặp nhau

Anh nguyên rủa

Lời thẳng du đãng

Đừng ràng buộc thiên tài

Con chó vào cột nhà

Cho đi hoang làm cơn lốc bi thảm

Cuốn ngay chính mình chết theo không gian

2.

Đêm tuôn dòng máu chảy

Mạch mở ngổ hết rồi

Kẻ kia cười mọi rợ kẻ kia cười

Tương lai đây chùm nho

Như trò chơi

Nó nói

Tự trói hai tay lại

Hạnh phúc sẽ đi tới

Mặt mũi dùng làm gì

Mọi người là đồng đội

Trí não dùng làm gì?

Chân lí không lừa dối

Thiên tài dùng làm gì?

Để gây ra tội lỗi

Anh gọi em suốt hai bên thế giới

Mùa thu đâu rồi? Sao bây giờ mùa xuân
Anh đòi em đòi em hôm nay

Không cần tương lai vo trong tay như hòn đất
Không cần cuộc đời bằng hào quang vệ tinh
Anh ráp lại những mảnh ngọc đốn đau
Khuôn mặt em không nhìn thấy

Trên môi anh những cạnh sắc ghim vào
Trong hồn anh hầm hốc bắt đầu đào

Kẻ kia cười mọi rợ kẻ kia cười

Thiên tài không tình yêu giống như con lợn lòi

3.

Đêm hiền từ nhỏ to trên trán

Màu đen sáng đủ ngó vào nụ cười

Có đấy không này em mưa chan hoà

Trên ngực trên ngực em bát ngát

Một lần không gian xảo hết cả nhiệt tình
Đầy rất đầy hai trũng tay

Người ta bảo đêm tháng giêng cỏ cây hiện thành người
Anh bảo em chúng ta hãy là

Những cây leo yếu đuối

Những cỏ non dại dột

Mùa xuân đòu em trong quán quít chờ đợi

Da trắng như tiếng hát ở trên trời

Anh cúi hôn cánh môi tím màu đêm mà thương nhớ

Từng chút một từng chút một

Em biến thành pho tượng rực rỡ

Anh biến thành thiên tài ngây thơ

Trong đầu là hư vô

Trong mắt là hoang đảo

Trên môi là thần chú

Trên tay là trống không

Cả đời là sa mạc

Cả tôi là tự do

4.

Những giấc ngủ xiềng xích

Cuộc lưu đày thêm xa

Tôi trốn về lẫn lút

Đất đai không tìm ra

Đâu cũng toàn quỷ sứ

Giấu cột tôi ngây ngô

Cớ sao nhà người khóc

Muốn làm người là điên

Con người thì cô độc

Không phép thuật nhiệm màu

Tôi khóc mặt tôi khóc

Bầy quỷ nhẩy xung quanh

Tôi khóc hoài tôi khóc

Và chúng nó phát điên

Chúng tước lấy tiếng nói

Giam tôi trong bóng tối

Tôi khóc không ra lời

Và tôi đi lang thang

Tôi đi tìm tiếng nói

Cho cổ họng của tôi

Tôi vẫn khóc vẫn khóc

Hết linh hồn mới thôi

Tôi đi tìm tiếng nói

Cho ra tới ban ngày

Người ta níu lại hỏi

Cớ sao chịu đọa đày

Cớ sao mà không nói

Nhìn người như điên khùng

Thằng khùng điên khó hiểu

Đuổi ra khỏi cõi đời

Tôi nhìn người tuyệt vọng

Tôi nhìn người khẩn cầu

Linh hồn tôi rách nát

Lời nói còn ở đâu

Cũng như loài quỳ sứ

Người đầy vào lãng quên

Tôi khóc người không thấy

Suốt đời làm thằng điên

Tôi khóc nào ai thấy

Thằng điên vẫn đi tìm

Đất đai và tiếng nói

Bởi đêm dài lặng câm

5.

Đêm nay anh không ngủ, anh cô đơn, anh bị chiếm đoạt

Còn gì chỉ là kỉ niệm, kỉ niệm ở ngày mai một lời nói thoáng
Anh ôm ghì sự bất lực đói khát, mũi dao nhọn giữa lòng tin
Thân thể này không của anh cũng không của em
Đó là nỗi giận dữ chẳng muốn nguôi, nỗi giận dữ của con bò rừng
Người ta quơ trước mắt tằm nhung đỏ và sữa soạn đậm trên lưng
Con bò rừng lồng lộn rồi quỳ xuống (tiếng
vỗ tay ào ào) nhưng khăng khăng không chảy nước mắt

Có phải là ngu muội?

Anh thề với em rằng

Anh không bao giờ biết chảy nước mắt
Dù bao nhiêu đêm nay anh vẫn thăm bảo: đêm là gì? Nếu không là
những dòng lệ

Những dòng lệ không một màu không đau xót

Người đàn ông khóc vì phải khóc

Như anh phải ôm em và tủi cực vô cùng
Cuộc đời cứ mở tròn những con mắt thản nhiên nhìn tội lỗi
Còn anh chụp lấy tội lỗi bỏ vào miệng nuốt
Cho mọi người ghê tởm. Cho em xa lánh anh

Tặng Mai Thảo

6.

Vừa có một ngôi sao băng ngoài trời

Ngôi sao lạnh lẽo một giọt lệ đơn côi
Em nhìn rõ trong mắt anh

Khuya khoắt

Như mặt đường xa lánh bờ sông

Phải anh thường làm thơ

Bằng dáng điệu khổ sở

Mười đầu ngón tay rưng rưng môi sầu lúc nửa đêm
Ngón tay anh đẹp như ngòi bút

Những rễ cây những mộng寐 bàng hoàng
Hai giờ đêm trong tiệm rượu

Em còn nhìn anh

Giây phút chết khoảng cách ngăn hai người

Cuộc đối thoại âm thầm

Khúc tình ca não nùng

Chiếc máy hát cũ đầu kim mòn

Thời gian cháy tàn những đầu thuốc lá
Đừng trói anh vào trần gian bằng mắt em nhìn kia
Đừng ngồi trước mặt anh Minh Châu

Khuôn mặt anh xấu xí anh thù em

Dù em là Minh Châu

Dù em là Phương Thảo

là Liên là Liên là Liên còn trong Hà Nội
Đã mất

Tiếng cười tan thành khói trên những búp tóc rối
Quên anh đi về căn phòng của em đóng chặt cửa sổ

Căn phòng nhốt ý nghĩ mệt nhọc trời gần sáng
Anh muốn được một mình

Đứt đoạn

Ôm những quây hàng bàn ghế như nhau
Nghe thấy không nghe thấy không

Sao em lại bật lên tiếng khóc

Minh Châu Minh Châu Phương Thảo Phương Thảo
Liên Liên ơi

7.

Những bài thơ tình không viết được

Những hồn ma hoang đầu ngọn cây

Xác chết rữa nát

Trong kẹt rừng khô

Đêm thức dậy mở mắt mắt đã mù

Hai con sâu nằm trên chân mày đang khoét lỗ

Con quạ hôi hám mở lồng ngực bay lên
Mỏ ngậm quả tim đặng hình ảnh đời người
Đời người thân nhiên như tên gọi

8.

Hơi thở của người đàn bà ngoại tình

Màu da trắng nõn man trá

Đường môi cong chẳng một niềm hối hận
Vội vàng như sóng say

Núm lưỡi lửa cháy tan lời ân ái

Khi chọn đường tội lỗi

Nên lặng thinh

Mặc cho ác mộng

Đông loã với bóng đêm

Suốt đời trôi nổi trên lướt tiếc

Mặt biển ngu đàn mặt biển ngu đàn

Không đông bão

Cho chạy trốn mùa xuân

Mùa xuân làm gì trên mặt biển không
Trên trời không

Cơn gió lớn chìm tôi xuống đáy thủy cung
Và tôi nhìn màu ngọc bích

Màu ngọc bích thơm hương hoàng lan

Hoàng lan mềm như ngón tay trong sạch
Thời con gái ủ dưới mái tóc râu

Và tôi không còn nhớ thương

Không còn tỉnh dậy

Không còn là con rắn điều ngoa

Tôi là cây san hô giờ những cành hồi hận
Và nước biển mặn nồng hơn nước mắt

Và không ai trừng phạt

Tặng Trần Thanh Hiệp

9.

Một giọng trầm đêm

Niềm cô độc sâu

Nét nhạc xanh cung thương đen

Mi mắt trĩu mùa đông cũ

Cái chết bốc hơi

Tiếng kèn rách vô hình dáng

Người con gái áo đen xoã tóc ngất

Hai cánh tay dài quần quai hai con trăn hiền lành
Không khí nhiễm độc

Đập vỡ

Quá khứ hỗn xược trên da trống

Ném mảnh chai lên mặt trời mù

Nói thầm nói thầm

Mưa rét mướt

Thời gian dần trừ khử

Giọng như hơi cháy dưới sinh lầy

Nhát búa hoảng hốt

Tương lai thét đờn đau

Lửa ma trôi vệt tắt

Tiếng cười dữ tợn

Người con gái áo đen

Thở máu

Cái chết bốc hơi chóng mặt

Nôn xuống chân giận hờn đá sỏi

Đập vỡ đập vỡ đập vỡ đập vỡ

Niềm cô độc sâu

Giọng trầm đêm hút

10.

Có ai gọi tên tôi giữa phố, phố vắng và cái

tên âm lên sự thù hận. Tôi dừng lại trả lời:
để cho tôi yên với tất cả đêm nay đang ngấm
vào máu tôi. Không phải em gọi đâu, anh
biết, em chẳng cần rõ tên anh mới yêu anh,
với em anh chỉ gồm chân tay mặt mũi hơi
thở và nỗi cô độc em bằng lòng ôm ấp. Anh

thán phục, anh yêu em khi em che chở vuốt ve nỗi cô độc ấy, em muốn nó sáng rực như

mặt trời đốt bóng em, tận cùng tâm khảm em lủi thủi nhớ thương những điều không nhớ được.

Có ai gọi tên tôi giữa phố, phố hoảng sợ

cái tên lẫn như một xác chết nhập hồn. Tôi dừng lại níu giữ lấy đêm tối lại: để cho tôi yên, đồ khốn kiếp tôi không phải cái tên, tôi là một người không bao giờ biết giết người.

Anh không phải là một cái tên, sao người ta cứ gọi như hú kêu loài ma quỷ? Mỗi lần muốn gặp anh em chỉ việc chọc dao thẳng vào tim, máu sẽ chảy và anh tới theo con đường máu tinh khiết ấy. Anh sẽ uống những giọt máu thơm tho của tình yêu làm anh bất tử. Em mỉm cười héo hon, anh càng lúc càng khốc liệt em bằng lòng để máu chảy hết và yêu anh kì khôi.

Có ai gọi tên tôi giữa phố, ngay sau lưng phố cụt cái tên mọc hai cánh tay chơi với.

Tôi dừng lại rút khí giới, con dao của em, hét: Để cho tôi yên, quân vô lại, tôi sẽ không làm thơ nữa, tôi sẽ trừng phạt mày. Tình yêu anh đã giết em, trời ơi; anh hiểu, anh hiểu thấu mấy nghìn năm cái ngông cuồng

rồ dại của anh, chàng Orphée đòi bỏ trần gian qua bao nhiêu miền địa ngục. Nhưng anh thì không bao giờ gặp em nữa, không bao giờ, vì anh đã nuốt chửng em hơn cả

loài cầm thú dã man.

Sao không ai gọi tôi nữa? Tôi đứng im đây, vực sâu trước mắt, cái tên sau lưng. Sao không ai gọi tên tôi nữa? Tôi quay lại, con dao trong tay, cái tên chết điếng. Sao không ai gọi tên tôi nữa? Kìa đồ khốn kiếp, quân vô lại, tôi cầm dao đâm mày đây, không một lời cầu cứu? Đồ khốn kiếp....

Hoá ra tôi đâm tôi chết tốt. Cũng xong.

Đoản khúc [↑](#)

MỘT LẦN NỮA

Trời vừa đen

Vừa trở dậy

Mưa nhiều bên kia cầu

Mưa nhiều bên kia cầu

Sao li biệt

Lòng sầu trĩc ẩn

Còn một chút tự do

Vừa đổ vỡ

Thôi đau đớn hoàn toàn

Thôi đừng kêu khóc nữa

NGOÀI

Tôi chẳng thể trở về

Trên con đường định mệnh

Mặt trời đổ máu

Tròng mắt đen chan hoà

Hấp hối trong buồng kín

Gió thềm tan biển khơi

Tên mình không môi gọi

Không lòng tay đặt lên

Thân khô như củi cứng

Cành cây sấu vừa rụng

Tôi chẳng thể trở về

LI NƯỚC TRONG

Là người mình yêu

Bên những miền xứ chết

Là đường con tim

Trên bàn tay lãng quên

Là trí nhớ không

Trong thời gian bất tỉnh

BÀI THƠ VUI

Một người treo cổ trên cành cây

Trong công viên giữa thành phố

Nhìn một phút cuối cùng

Đôi tình nhân hôn nhau

Xong

Thiếu nữ cười tinh nghịch như hòn sỏi
Ném lăn theo triền mái ngói

HAI NGƯỜI

Người đàn bà rũ tóc thành một cơn bão mặn
Hương nồng chiều dòng kinh mùa hè

Người đàn ông co quắp chân tay

Hồn dưng không quẩn quại

TÍNH VẬT

Mẩu bánh mì ở góc bàn

và cốc nước trong như mắt đẹp

thôi để giấc mơ lên cỏ hoa

hiện hình nỗi chết

từ ngón tay

hết cả niềm hồn hậu

người đau bằng màu bằng âm thanh

những ngày nghèo đói

ăn mày

cổ rúc tiếng cười lên cổ nỡn

tóc mai

phố ngõ lên chiều mãi nhớ thương

người nhỏ muôn ngàn vết máu ra khỏi lồng ngực
là tĩnh vật

kẻ đi ngoài kia la vào mồm

sống

Đen ↑

Một người da đen một khúc hát đen

Bầu trời đen sâu không cùng

Những dòng nước mắt

Xé nát thân thể bằng tiếng kèn đồng
Bằng giọng của máu của tuỷ của hồn bắt đầu ngày tháng
Giữa rừng không lời rừng mãi trống không
Ném mình ném đám đông vào trần trường tử cựa hờn xác thịt
Tan vỡ hôm qua hôm nay kể gì ngày mai
Tội rằng không quên chẳng thể được quên
Vì Blues không xanh vì điệu Blues đen
Trên màu da nức nở

Trong hộp đêm

Bắt đầu chảy máu thâm kín khóc cổ họng mình
Ngón tay cầu lấy ống kèn như một bùa thiêng

Chọn ngoài thể xác ngoài thương yêu ngoài dữ tợn
Chọn thể giới va chạm những loài kim réo gọi
Thời gian mềm

Không gặp thời gian

Không gian quay thành những vòng kỉ niệm
Rồi một buổi nào Blues hiện về xanh.

Thức giấc ↗

Nửa đêm, mọi người ngủ ôm lấy mình

Một người khác trong giấc mơ

Trăng vừa xanh, đèn sân khấu, rất buồn rất buồn, dạ khúc ca
Biển chập chùng hàng thế kỉ xưa

Người lên tiếng khóc

Nô lệ nghìn năm nhân loại gục đầu

Chia tay cho ta đi như một loài cỏ cây điên dại
Như một hồn lang thang không gặp được bóng mình
Xoa hờn oán ngày ngày sóng ngã cao đầu choáng váng
Rồi trời sáng chỉ còn sương trắng không nhìn thấy mặt nhau
Đau như thú dữ cháy rừng. Ta đập tan hình hài và thức giấc.

Về Quách Thoại [↑](#)

Còn gì chẳng?

Tôi bưng mặt khóc bên thềm cửa

Trời đất rưng rưng

Em không để cầm tay

Khi người thi sĩ ấy chết trơ trụi

Không một lời trời trăng từ biệt

Mắt khép không đợi vuốt

Nửa đêm

Còn gì chẳng?

Tôi ngồi khóc bên bờ sông trôi mãi

Em bỏ đi

Những người thân nhất đều hát hủi

Giữa xứ sở đau thương tôi chịu đọa đầy
Khi người thi sĩ ấy đã gặp

Người tình ngàn đời là vô cùng

Trong hồn đất

Còn gì chẳng?

Tôi bé nhỏ và tôi than thở

Em bỏ đi

Em cũng chẳng trở về

Nhưng vì sao rưng bống đầy lè nhân gian
Người thi sĩ bay vào miền đất lạ

Không nhớ mảy may biển gió cát muôn trùng
Ở đây tôi còn mở mắt

Dìu linh hồn lang thang

Thành phố [↑](#)

*Rất nhiều khoảnh khắc, bỗng nhiên hè đường tách
lìa khỏi linh hồn, rồi những mặt nhà những chòm
cây xe cộ nghĩa là thành phố đáng ghét như thù
nghịch, tôi bơ vơ suốt buổi chưa hết kiếp buồn
phiền. Tôi, kẻ tội đồ vượt ngục, những vách tường
hắt hủi những tiếng động nguyên rủa, muốn một
hồn người yêu đương mà không gặp nên thành
phố là nơi đầy ải gớm ghê vì chứa chấp những cô
đơn chống chọi. Ngó xuống mỗi viên gạch, nhìn
lên mỗi cây đèn đủ thấy sự khinh ghét lạnh lùng.
Tôi trốn chạy, ngoại ô thì gầy yếu, ngõ xóm rồi
rậm hơn lòng mình và những vuốt nhọn mơn trớn.*

*Mỗi giọt lệ là một lần buộc tội.
Một nụ cười là một lần xảo trá.*

*Tại sao Thượng Đế cứ bắt buộc phải là Thượng
Đế? Những con chuột chù bắt buộc phải làm
những con chuột chù? Ngoại ô chơi với bên*

dòng dây điện mỏng con đường hẻm cụt và chuyến xe già. Mưa trôi xuống bùn nhờn, không còn linh hồn để khép kín, mọi vật rã rời, chẳng biết có nên thương tiếc chăng?

Một người đàn bà đẹp chít khăn tang – cái đẹp của khăn tang trên khuôn mặt sầu muộn – cầm tay rủ tôi bỏ đi. Về những đôi cở may hoang vu nằm với nhau, chẳng dám trông vào mắt nhau. Mùa Hạ trôi cao dưới chân đồi bát ngát, màu đất xám, nổi cô đơn dần nhỏ lại hoá tôi thành thứ rễ cây kì lạ. Tôi khiếp hãi hỏi: Nàng nghe thấy gì không? – Một thứ hương thơm toả ra từ thân thể chàng – Không phải – Chiếc khăn tang trên tóc em quán lấy cổ tay chàng, tiếng hát xa vời của kỉ niệm. Tôi la lên: Không phải, nghiêm khắc nhìn người đàn bà. Cái nhìn độc ác ấy giết chết người đàn bà, nàng vẫn còn đẹp khi sầu muộn. Tôi đắp mộ nàng bằng vòm trời yên tĩnh lấy của mùa Hè đang có đây, liệm xác nàng bằng cả đôi cở may êm ái vô cùng. Tôi nói: Hỡi em! Em không nghe thấy gì thật sao? Lời rên xiết của những thành phố trợ trợ hơn chúng ta. Hỡi em! Em sung sướng biết chừng nào, em nằm đây da thịt nở lên cây cỏ, còn anh, anh phải quay về héo mòn cùng gạch ngói.

Tôi trở vào thành phố thấy thành phố nhớ thương tôi. Tôi đi bên phía trái, những thanh sắt nhọn xuyên thủng ngực, người ta muốn giày xéo tôi cho đỡ chướng mắt. Tôi vẫn đứng đưng và bắt đầu người ta run sợ. Tôi bảo mọi người: Hãy đi sang bên này, chối bỏ những thói quen ngu muội của người, chúng ta sẽ gọi bên này là bên phải. Không ai dám cười tôi, nhiều người muốn băng qua nhưng còn sợ chết giữa đường. Mặc họ dù thế

*nào tôi vẫn tiếp tục đi bên phía trái. Thân và
hồn tôi nặng nề những kim loại. Và tôi đau đớn
nhớ người đàn bà chít khăn tang trên đôi cổ may
hoang vu dưới trời cao mùa Hạ.*

Tên người yêu dấu ↑

1.

Trên đỉnh đèo Hải Vân

Nếu nhớ quê hương

Muốn chết

Vũ đạo Ánh

Chiến tranh vẫn còn (đến khi nào)

Đòn đóng sườn núi

Ngó biển không

Chiều chẳng mặt trời

Một mình rừng

Mây loã thể

Vũ đạo Ánh

Đập cụt cổ chai bia

Lấy súng bắn lên không

Đạn chì sẽ ghim ngực tao lép

Vũ đạo Ánh

Chim én vẫn bay đầy đàn trên trời chiều đường phố ở Sài Gòn

2.

Khóc đi Nguyễn

Mùa này gió biển thổi điên lên lục địa
Trời thành phố ngực tù

Màu xanh thoảng tiếng cười của kỉ niệm băng quơ

Canh bạc về khuya

Viên đạn lăn đã mỗi

Chiếc đĩa quay không ngừng

Rồi đó bệnh tật và nghèo đói

Trở về căn nhà

Chăn chiếu héo khô

Giống chiếc quan tài của Thoại

Khóc đi Nguyễn

Trong giấc mộng hằng đêm

Sân khấu lặng thinh

Mưa dột trên sàn gỗ

Mồ hôi giữa ngực và lưng

Những hàng ghế thềm muốn hỏi

Sao không một ánh nến

Không người nào mang một vòng hoa

Ném lên nhà mồ ấy

Khi tỉnh dậy

Chẳng một ai ôm mình

Đêm dài tiếng kèn thê thiết

Thổi trên môi ung độc người nhạc sĩ đen
Tội lỗi nhét đầy con mắt ngây ngô

Kể lể toàn truyện tình vô vọng

Với một mình cầu lấy tóc mình

Khóc đi Nguyễn

Hơi thở ↑

Tôi vẫn sống thiết tha dù không còn hình ảnh,
Dù không còn âm thanh. Làm sao tôi biết
được thế nào là tự do. Người ta tàn nhẫn
đóng cửa không thềm bố thí, tiếng kêu than
bóng hạnh phúc chỉ là kẻ ăn mày khốn nạn.

Hôm nào tôi thường lang thang dưới những
rặng cây, không phải là mùa thu hay mùa
đông cũng chẳng phải mùa hạ hay mùa xuân
Thời tiết đã trốn mất chỉ còn vừng trán và
trời, bàn tay và mây, mắt với hư vô. Tôi
tin rằng tôi sẽ nổi loạn, tôi sẽ làm cách mạng
cùng những người anh em của một ngày
chưa ước hẹn. Nhưng rồi tôi biết tôi đang
chết, tôi đang yêu người đàn bà phụ bạc.

Nàng cầu xé thân thể tôi, nàng giày vò linh
hồn tôi. Nàng chỉ cho tôi trông thấy màu đen
của tròng mắt nàng, màu đen xoáy sâu hun
hút con đường địa ngục yêu đương. Tôi
không nhìn ai hết.

Tôi phải yêu? Tôi níu lấy ngực nàng than khóc, giữa đêm dài tôi chỉ nghe tiếng khóc của tôi. Tôi còn nghe dưới lưng tôi cỏ hoang bứt rứt, côn trùng nỉ non, thân xác phá hoại
Và buổi mai không bao giờ thức dậy nữa.

Tôi phải yêu? Yêu hết tuỷ của người tôi. Và tròng mắt nàng quay tít như vũ trụ trở lại ngày khởi đầu. Tối tăm. Hỗn loạn.

Tôi lết qua những đường mòn như loài bò sát tủi thân. Những buổi chiều quạnh quẽ

không còn là chiều. Tôi nhớ lắm, tôi phải xé toang thân thể đập vỡ linh hồn để ném vào mặt trời cho sức nóng khiến tôi hoàn toàn vô tri giác. Tôi nhớ lắm, tôi nhớ tôi phải vượt qua muôn trùng cách trở bằng cánh thần linh đến nơi hò hẹn. Mà tôi tê liệt.

Khi tôi đã nằm giữa nơi sa mạc miệng đầy cát khô thì tôi không còn hình ảnh không còn âm thanh. Tôi vẫn hỏi thế nào là Tự do.

Tôi đã yêu ai trọn vẹn mỗi tình thơ dại. Trời trắng rất nóng trong đầu ruồi bọ khoét mắt
Tôi vẫn sống thiết tha dù hôm nay chỉ

còn – còn vừa đủ một hơi để thở. Tôi vẫn

sống thiết tha dù hôm nay biết chắc chẳng ai
đến hôn vào môi mình cho thêm một hơi thở.

Người ta đã phụ nhau rồi, phải không em?

Đừng bắt tôi từ biệt ↑

Không không tôi không trút hơi thở đêm nay
Mặc thần chết đứng múa trên đầu lưỡi
Không không tôi chối lậy cả hai tay
Tôi còn muốn sống còn muốn sống

Vì lòng tôi chứa chan đau khổ

Vì hồn tôi tràn trề chua cay

Tôi là người là một người khác

Những người chết còn mở mắt đây

Hai bàn tay nắm chặt hư vô

Mà hình dung hạnh phúc ngày mai

Này thần chết không nghe

Sinh viên thợ thuyền nông dân Đông Âu nổi loạn
Này thần chết không nghe

Sự thức giấc của Bắc Phi khốn nạn

Đừng bắt tôi từ biệt

Vì cổ tôi còn chất đầy tiếng nói

Tôi đã bao giờ muốn chết

Vì quân thù sẽ được thành thơ

Tôi còn muốn sống còn muốn sống

Thực hiện rùng danh từ của chúng tôi
Phải kể cách mạng hoà bình giải phóng
Và anh em nhân loại đời đời

Đừng bắt tôi từ biệt

Linh hồn tôi oan ức mãi không thôi

Hỡi thần chết cứ múa trên đầu lưỡi

Tôi chết không cười không cười

Nhân danh ↕

Au nom du front parfait profond
Éluard

Tình yêu không trọn vẹn

Trong hồn mắt mỗi người

Cuộc đời hổ thẹn

Ngực cầm không tiếng nói

Chát cười không thuộc môi

Giác quan đói khát

Đêm hèm vầy cửa sổ

Người ngồi quên thời gian

Tình cảm đời mở ngõ

Bàn tay trơ tự do

Hoa chổi từ tóc biếc

Hơi thở dẫn đờ

Sự sống còn một người

Sự sống còn nhiều người

Những người vô tội

Nhân danh

Tình yêu tự do người

Tôi được quyền kêu gọi

Những người đã chết xin có mặt

Những người còn sống xin giơ tay

Hãy cho anh khóc bằng mắt em [↑](#)
Những cuộc tình duyên Budapest

Hãy cho anh khóc bằng mắt em

Những cuộc tình duyên Budapest

Anh một trái tim em một trái tim

Chúng kéo đầy đường chiến xa đại bác
Hãy cho anh giận bằng ngực em

Như chúng bắn lửa thép vào

Môi son họng sủng

Mỗi ngã tư mặt anh là hàng rào

Hãy cho anh la bằng cổ em

Trời mai bay rục rỡ

Chúng nó say giết người như gạch ngói
Như lòng chúng ta thèm khát tương lai
Hãy cho anh run bằng má em

Khi chúng đóng mọi đường biên giới

Lùa những ngón tay vào nhau

Thân thể anh chờ đợi

Hãy cho anh ngủ bằng trán em

Đau đầu đạn

Đêm không bao giờ không bao giờ đêm
Chúng tấn công hoài những buổi sáng
Hãy cho anh chết bằng da em

Trong dây xích chiến xa tội nghiệp

Anh sẽ sống bằng hơi thở em

Hỡi những người kế tiếp

Hãy cho anh khóc bằng mắt em

Những cuộc tình duyên Budapest

12-56

Bài ngợi ca tình yêu [↑](#)

1.

Tôi chờ đợi

lớn lên cùng đông bão

hôm nay tuổi nhỏ khóc trên vai

tìm cánh tay nước biển

con ngựa buồn

lửa trốn con người

Đất nước có một lần

tôi ghi đau đớn trong thân thể

những dòng sông những đường cày núi nhọn
những biệt li rạn nứt lòng đường

hút chặt mười ngón tay ngón chân da thịt
như người yêu từ chối vùng vằng

Tôi chờ đợi

cười lên sắc sỡ

la qua mái ngói

thành phố đồng ruộng

bầu lấy tim tôi

thành nhịp thở

ngõ cụt đường làng cỏ hoa công rãnh
cây già đá sỏi bùn nước mặn nồng

chảy máu

tiếng kêu

2.

Tôi chờ đợi

phổi đầy lửa cháy

môi đầy thẹn thùng

vực xuống nhục nhân tổ quốc

nhìn gót giày miệng uống tro than

nghe tiếng ca của một người không quen
của cuộc đời tình nhân

3.

Trang sách khởi đầu viết

mắt người cần ánh sáng

môi người cần mặt trăng

bàn tay đòi mặt trời

và ngực em tự do

của anh của anh tất cả

Em gói đầu sương xuống

chuyện trò bằng bóng hình

Tôi đẹp như hình tôi

như cuộc đời

như mọi người

như chút thôi

anh yêu lấy em

Em là lá biếc là mây cao là tiếng hát

sớm mai khuya thức nhiều nhớ thương
em là cánh hoa là khói sóng

đêm màu hồng

Vòng tay dĩ vãng và bát ngát

chỗ yên nghỉ cuối cùng

dưới mắt sao dưới bàn chân những đứa con

4.

Tôi chờ đợi

một người không

nhiều người

ở thành phố thiếu thốn

ở làng mạc đoạ đày

tôi là tiếng nói là tiếng khóc

những người bỏ đi hẹn trở về

những người mím hơi thừa chịu đựng

tôi chờ đợi

tôi là tiếng thơ là tiếng cười

mai Việt nam hỡi mai Việt nam

Mặt trời tìm thấy ↑

*Souvent je ne parle que pour toi
afin que la terre m'oublie*
René Char

*Gỡ mình ra khỏi trói buộc thời gian, con chim
không làm tổ trên trần nhà kín. Vài cọng rom nhạt
ngoài đồng nội, hương của tóc em – anh
tưởng tượng.*

Bỏ ngoài quá khứ, những hòn sỏi chìm xuống đáy nước trong. Anh thêm khát.

Anh thường kể câu chuyện thần thoại. Chàng hoàng tử ôm một trái tim trắng tìm tình nhân, người làm cho tim chàng hoá thành màu đỏ trần gian; vì màu trắng ác độc giết chết kẻ yêu chàng.

*Kẻ ấy không bao giờ chàng được gặp, nàng chưa đầu thai xuống thế.
Và sau những chập chùng...*

*Tám mền tương tự trên cỏ nhung thơ ấu.
Trời đêm nhiều sao trên mi giọt lệ những xa vời.
Chuỗi cười ngọc bích bồi hồi.
Em: Cả thiên nhiên trải rộng chìm xuống hồn dưỡng bệnh.*

*Hãy ngửa khuôn cổ tròn như một cành hoa trắng,
anh đeo vào đây vòng ca ngụy.
Hãy chìm mắt xuống những lớp nhớ nhung như
biển lớn anh đang dâng.
Hãy đặt hai bàn tay mườì ngón lửa sưởi lên môi
anh từng giá lạnh bởi những lời đã thốt.
Anh sẽ hôn em, thời khắc hạnh phúc vẫn mong
manh. Mà vĩnh viễn đó.*

*Bao giờ anh đã nằm soi mình bên dòng nước trên
đỉnh non cao toàn thân trơ hồn phiến đá, nghe
thịt xương úa héo buồn thảo mộc. Và đắng cay
của độ cao hun hút rút dần từng móng tay, móng
chân, cùng chất não nòn.
Nào thể biết niềm hoan lạc, đám mây bay buông
thả tàn theo mộng giữa trời.
Rời lạc thú em mang đây giữa rừng tóc rối, và
hân hoan chờ đến với hình hài, vàng trán kia đưa*

về miền xa lạ, anh chỉ còn là chút hương loãng
chìm trong bát ngát.

Tôi đã trở về nhận quyền âu yếm của người không tên.
Đêm nay anh gối đầu lên hi vọng thì thầm trên
mồ dĩ vắng chôn sâu những thi thể cừu thù và tha thứ.
Mùa Hè dài vô tận những đục tình hồn hậu chẳng
giấu che. Nổi đê mê khoái cảm, trái cây vừa chín
cắn vào, ngậm hết giọng cười rục rở trong cả
vòm trời êm như ngực thờ. Hi vọng buông xuống
giữa không gian tự do anh không cần ôm lấy mặc
cho tình ái đong đưa bằng rung động tinh khiết. Cả
người anh tình ái và hi vọng và tự do phủ bàn
tay màu nhiệm hoá thành bóng hư vô.

Vinh quang cho những kẻ sống một đời một
kiếp chẳng bao giờ chờ đợi hẹn hò.

Bởi con chim vẫn giam trong lồng ngực vừa
được bay nên bay mau hơn ánh sáng, anh nhìn
được mắt em tuyệt vời tận muôn nghìn quá khứ.
Bởi con chim đã bay kịp thời gian nên chậm lại,
anh nhìn thấu hồn em trong suốt những mai sau.

Bởi con chim còn xoè cánh liệng tròn, anh thấu
nhận hết em qua vô vàn hình ảnh.

Trong một thế giới, anh thức dậy vượt hoài lên
khỏi mình những tầng địa ngục giam giữ. Trong
một thế giới, em nhỏ bé và cao vút, anh ngưỡng vọng.
Trong một thế giới:
Em hoàn toàn, luôn luôn mới lạ.

Mái tóc là điệu cười nhẩn nhủ
Mùa Thu mật ngọt hôn gót chân
Và vàng trán

Ngủ Thiên thần mộng寐.

*Bắt đầu cơn điên đằm ám
Khi không sao ngỡ thấy nụ cười
Phải màu cảm chướng.
Hay màu lệ lan
Hiểu đâu ý nghĩ một loài hoa
Mê đắm ngất vào hai khoé mắt.*

*Sáng tạo lấy từ ngữ yêu đương, hiền như lá cỏ,
anh tìm tới thời cô đơn tuổi dại. Biết bao nhiêu
quen thuộc lúc mai kia nghĩ hè, chạy nhẩy giữa
bãi hoang, triền dốc núi, ngó xuống dòng sông yêu
như nghịch ngợm. Bằng mắt nhìn màu xanh ôm
bóng trắng, sợi chỉ thần tiên em thả, anh nói liền
những vụn ngọc bỏ quên ngày cũ thành một lời
ca lập dị trẻ con. Chuỗi ngọc muôn màu, những
mảnh đi tan nát mang tặng em là những-chưa-từ-biệt.*

*Anh muốn chiêm ngưỡng em trên bức vẽ khoả
thân bằng mực đen của một nhà họa sĩ, râu tóc
đã ngoài bảy mươi tuổi, có cặp mắt mới lên năm.*

*Buổi sớm còn ánh trắng, đèn thành phố đã tắt,
tôi ra khỏi căn phòng đến nơi hẹn. Nơi hẹn
nào? Tôi không rõ. Tôi rảo bước, cầu mong
đừng ai nhìn ra tôi. Đừng ai nhìn ra tôi. Tôi
là ai? Tôi thấy tôi đi trên nền trời và trời hơi
run lạnh như bàn tay mỏng khép nép. Tôi
tưởng tượng người sẽ gọi tên tôi thứ nhất là
một người con gái dịu dàng. Và tôi quay lại.
Chỉ thấy tôi đang đứng dưới chân đường dốc,
đâu đây những chùm lá hiện lên mùa đông. Tôi
vẫn đi, lục soát trí nhớ nơi hẹn gặp, lang thang
vào buổi chiều quạnh quẽ. Tôi lo lắng nghĩ đến
người chờ đợi. Khách qua đường nhìn tôi như*

*cành cây, không người quen nào hết. Đêm tối
tôi trở về, luôn luôn nghe sau gáy một cặp
mắt âu yếm rung động. Mặt trăng sắp lặn còn
chờ tôi nơi đầu ngõ vào nhà.*

Tôi từ biệt tôi và gặp em đang đón đợi.

*Chia tay với mặt biển ngày ngày khép kín,
với những tròng thành dĩ vãng hắt hủi –
sinh phần lạnh lẽo xây bằng đá ong hằng hằng
tuyệt vọng.*

*Chia tay với rừng già khô cháy miền nhiệt đới,
với sức thù hận đốt bỏng những cỏ ấu phút
giây. Cánh cửa đóng chặt và im ngay tiếng
kêu xé ruột.*

*Chia tay với mọi khuôn mặt tường vọng chưa xuất hiện.
Chia tay với những thân yêu thời nào đây.
Tôi đứng trước mặt em, trước cặp mắt rạng
ngời của kiếp sống của bóng chết.
Trước bàn tay sơ sinh – tự do.*

*Em ngủ trên vai anh, bông hoa nở trên thân
cây mới mọc. Anh chúm những lá tay che
khuất khuôn mặt em. Hơi thở nhỏ như tơ luôn
qua kẽ lá. Anh nhắm mắt nhìn thẳng vào mặt
trời sáng êm, mặt trời bằng bạch kim là dung
nhan cô gái nhỏ. Phải chăng chính anh đang
nói? Giọng nói xuôi theo mạch máu hồng thấm
lan trong quên lãng. Anh quên được anh, triền
miên giữa bình minh đồng vắng.
Và cánh tay em dẫn dắt.
Và hương thơm linh hồn.
Và đêm tóc anh úp mặt.*

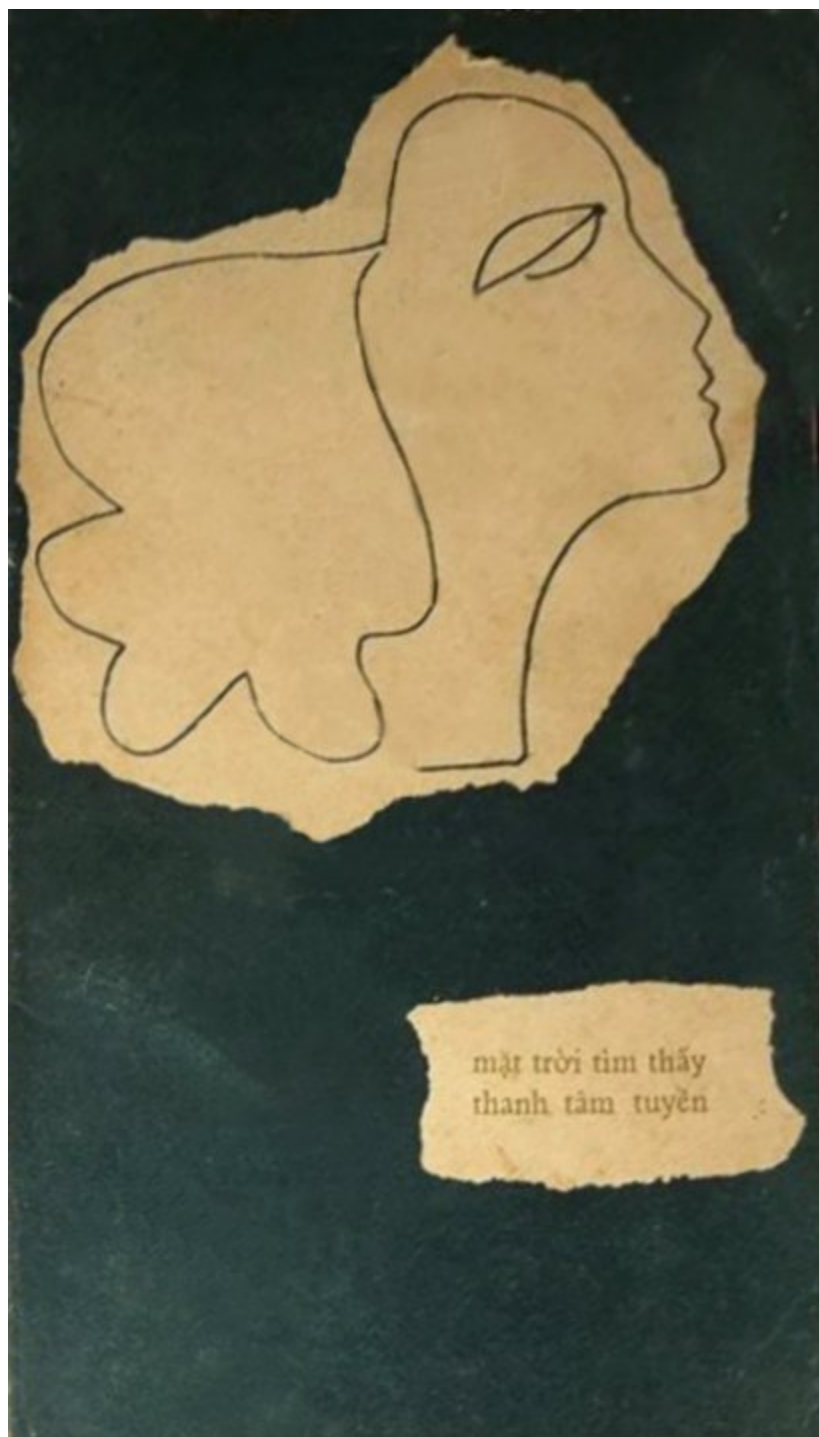
Trong đáy cùng bản thể đang xa vời.

Bàn tay như làn nắng hanh thu ve vuốt mở
hết giác quan là những cặp mắt vẫn ngủ say.
Màu trắng hiền hoà như lớp mưa đầu mùa
giăng lầy con người thơm hương lạ. Sự hiền
nhiên huyền bí thường ngày chẳng cần dò hỏi.
Tại sao anh chọn em? Nào anh có chọn.
Em là mặt biển xanh chờ đó, xưa kia anh
sống trên rừng giữa bầy bộ lạc phiêu lưu.

Chưa bao giờ anh hiền lành như hôm nay.
Anh ở trong thành phố không quá khú, ngõ
xóm còn buông theo tưởng tượng rắc rối hơn
tình yêu, anh mang đặt tên em để mình anh
gọi. Anh viết cho em từ xứ sở xa vời khi
qua bấy mâu cầu vòng nơi mắt em với những
mưa nắng hoàng hôn bình minh đột ngột. Ở
đây cửa nhà cười nói bằng rung động và anh
bước xuống những triền vực thẳng bằng không
chóng mặt rồi chẳng hiểu mình đang ở trên
cao hay dưới thấp.

Có những ngôn ngữ của sự vật im lìm kín
tiếng, giọng ám như tấm chăn đơn đêm trở
lạnh. Anh đã qua những đêm hải hùng mà
bóng tối trống trơn như lỗ huyết, hình hài khô
mục như ác mộng và tử thần bỏ mặc một lá
cây già. Bây giờ, và những bây giờ mãi mãi,
màu đêm như lòng đen mắt ấy là con tim cao
vời tử thần về nhịp múa.

Sẽ chết như sao rơi vào bát tạn.
Sẽ yêu như giọt nước hân hoan.



mặt trời tìm thấy
thanh tâm tuyền